

Arrest

nr. 131 989 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2006 diende verzoeker een visumaanvraag in bij het Belgische consulaat te Casablanca met het oog op studies in België.

Op 3 september 2006 kwam verzoeker aan in België. Hij was in het bezit van een geldig paspoort en een visum type D als student.

Op 20 september 2006 liet hij zich te Sint-Niklaas inschrijven als student. Zijn verblijf werd gedekt tot 31 oktober 2006.

Op 6 oktober 2006 werd hem een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna BIVR) gegeven, geldig tot 31 oktober 2007.

Op 3 oktober 2007 deed hij een aanvraag tot verlenging van het BIVR. Hij legde onder meer inschrijvingscertificaten van de ULB, loonbrieven en een identiteitskaart van de garant, voor.

Op 21 december 2007 maakte hij in het kader van zijn aanvraag tot verlenging van het BIVR bijkomende elementen over.

Op 28 december 2007 werd verzoekers BIVR verlengd tot 31 oktober 2008.

Op 25 september 2008 verzocht verzoeker opnieuw om een verlenging van zijn BIVR.

Op 12 december 2008 werd het BIVR van verzoeker verlengd tot 31 oktober 2009.

Op 12 december 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 7 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 september 2010 voegde verzoeker een arbeidsovereenkomst bij zijn aanvraag.

Op 16 december 2010 nam verweerder een attest van afneming van verzoekers A-kaart (bijlage 37) aangezien zijn regelmatig verblijf als student verstreken was sedert 1 november 2009.

Op 16 december 2010 maakte verzoeker nogmaals een arbeidsovereenkomst over.

Op 23 maart 2011 werd de beslissing houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet genomen en kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 63 889 van 27 juni 2011 vernietigde de Raad de beslissing van 23 maart 2011. Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen.

Op 26 september 2012 nam verweerder een nieuwe beslissing inzake de desbetreffende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 26 september 2012 kreeg verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen van 26 september 2012 diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 5 juni 2014 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod, (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag kreeg verzoeker eveneens een inreisverbod, (bijlage 13sexies). Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Aan de heer(1), die verklaart te heten(1>:
A Monsieur(1), qui déclare se nommer(1> :*

[...]

in voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 4 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen* sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 05/06/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 05/06/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor het gebruik van een ongeldig document. PVDE.21.L4.08939/2014. Opgesteld door de politie van Sint-Niklaas. Hij maakte gebruik van een Bulgaarse paspoort. Aangezien hij gebruik maakte van een ongeldig document en bovendien niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4 jaar wordt opgelegd.

Motif de la décision : [...]

Op 16 juni 2014 werd verzoeker gerepatriëerd met bestemming Casablanca (Marokko).

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1 Vw. luidt als volgt:[...]

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde omdat hij op heterdaad betrapt werd voor het gebruik van een ongeldig document.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23 en Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53K2673/001, 17).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de verklaringen van verzoeker. Daar waar verwerende partij voorhoudt dat verzoeker fraude heeft gepleegd door ongeldige documenten te gebruiken, dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze voorgehouden fraude niet werd beoordeeld door een (straf)rechter.

Net zoals onder punt 2° waarbij – alvorens een inreisverbod van meer dan drie jaar op te leggen – het feit of iemand een huwelijk/adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf, dient te zijn vastgesteld bij gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan (zie Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53K2673/001, 16), geldt zulks ook voor punt 1°.

Het kan immers niet worden ingezien waarom punt 2° wel een rechterlijke beoordeling vereist en de vaststelling van fraude (punt 1°) niet.

In geen geval volstaat het dan ook dat verwerende partij zou oordelen of er al dan niet fraude werd gepleegd om de termijn van het inreisverbod te verlengen, zeker omwille van het aanzienlijk verzwaren van de duurtijd van het inreisverbod door verwerende partij en het dermate ernstig nadeel voor verzoeker, nu hij gedurende 4 jaar de Schengenzone niet kan binnenkomen.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11 Vw.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uit een te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Verzoeker is van oordeel dat de door hem voorgelegde documenten weldegelijk correct waren en er door hem geen fraude is gepleegd. Zolang de fraude niet bij gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan wordt vastgesteld, kan verzoeker dan ook geen inreisverbod van meer dan drie jaar worden opgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.”

In het eerste onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS, 7 november 2001, nr. 100.628, RvS, 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS, 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker een inreisverbod voor de duur van vier jaar krijgt opgelegd omdat hij werd betrapt op het voorleggen van een ongeldig Bulgaars paspoort. Hij beschikt evenmin over een officieel adres in België en er bestaat volgens verweerder bijgevolg een risico op onderduiken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...]

§3 [...]"

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker terecht aan dat bij afgifte van een inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Hij voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen en dat de voorgehouden fraude niet werd beoordeeld door een strafrechter. Hij meent een analogieredenering te kunnen doorvoeren tussen het bepaalde onder puntje 2° en puntje 1° wat betreft de maximale termijn van 5 jaar voor een inreisverbod. Hij verwijst in deze naar de voorbereidende werken omtrent onder meer het invoegen van het puntje 2° in artikel 74/11, § 1, 2 van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de wetgever enkel aanvaardt dat er

sprake is van een onderdaan van een derde land die een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden, als dit schijnhuwelijk, schijnpartnerschap of de schijnadoptie uitgesproken in België, is vastgesteld bij een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan. Verzoeker meent naar analogie dat fraude ook enkel kan worden aangenomen als dit door de rechter als dusdanig werd weerhouden.

De Raad stelt evenwel in eerste instantie vast dat verzoeker niet preciseert met welke verklaringen door verweerder geen rekening gehouden zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de federale politie het voorgelegd Bulgaars paspoort en identiteitskaart heeft onderzocht en heeft vastgesteld dat het vervalsingen zijn. Deze staan eveneens gesignaleerd op de website van het Ministerie van Binnenlandse zaken van Bulgarije als ongeldig. Verzoeker weerlegt dit niet met een begin van bewijs. Evenmin preciseert hij welke eventuele andere specifieke elementen, anders dan zijn verklaringen, hadden in rekening moeten worden genomen teneinde de duur van het inreisverbod te temperen.

Verder kan de Raad de analogieredenering niet volgen. Teneinde de wil van de wetgever te kennen aangaande het bepaalde onder artikel 74/11, § 1, 2, 1° van de vreemdelingenwet, dient men naar de toepasselijke voorbereidende werken te gaan kijken zijnde deze voorafgaand aan de wet van 19 januari 2012, BS 17 februari 2012, zoals weergegeven in *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53 K 1825/001, 23 waarbij de terugkeerrichtlijn gedeeltelijk in Belgische wetgeving werd omgezet. In deze wordt geenszins gesteld dat fraude enkel kan worden aangenomen als dit is vastgesteld bij een gerechtelijke beslissing. De wetgever stelt: "*Het inreisverbod wordt op maximum vijf jaar gebracht als de vreemdeling fraude gepleegd heeft of van andere illegale middelen gebruik heeft gemaakt om tot het verblijf te worden toegelaten of om zijn verblijfsrecht te behouden. Frauderen wordt beschouwd als een verzwarende omstandigheid die toelaat de oorspronkelijke termijn te verlengen tot vijf jaar.*"

Uit deze memorie van toelichting blijkt dat verweerder wel in redelijkheid op grond van de vastgestelde fraude de termijn kon verlengen tot vier jaar en dat het louter vaststellen van die fraude *in casu* volstond. Bovendien blijkt evenmin uit de geldende wettekst dat er een gerechtelijke beslissing dient te zijn waarbij de fraude wordt vastgesteld. Evenmin kan de Raad vaststellen dat verweerder zich niet op correcte feiten heeft gebaseerd of de feiten op incorrecte wijze heeft beoordeeld. Verzoeker legt immers niets dan enkel diens ontkennende verklaringen voor om de vaststelling van fraude te ontcrachten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat hij niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Minstens moet worden aangenomen dat de uiteenzetting hieromtrent samenvalt met de motivering van de andere aangevoerde schendingen. Bijgevolg kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In zijn tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht. De Raad kan zich volledig vinden in de theoretische uiteenzetting van verzoeker waar hij stelt dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord, maakt integraal deel uit van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het

gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. De Raad volgt verzoeker waar hij stelt dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Daar het inreisverbod een omzetting is van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), is de hoorplicht *in casu* van toepassing.

Het Hof van Justitie heeft inderdaad gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het lijkt geen twijfel dat een inreisverbod een besluit is dat de belangen van verzoeker aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Ook advocaat-generaal Wathelet volgt in zijn conclusies in de hangende zaak *Boudjila* (Conclusie van advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014, C-249/13, *Khaled Boudjlida / Préfet des Pyrénées-Atlantiques*) dezelfde lijn waarin hij het toepassingsgebied van dit hoorrecht bevestigt in alle gevallen waarin lidstaten beslissingen nemen binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Hij verfijnt en verduidelijkt evenwel de inhoud van het recht op horen in het kader van een terugkeerbesluit. Zo moet de nationale autoriteit de betrokkene horen over de rechtmatigheid van zijn verblijf, de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn en over de modaliteiten van zijn terugkeer. Hij zal evenwel ook de beperkingen van het hoorrecht verder toelichten. Zo moet de betrokkene voldoen aan de medewerkingsplicht of zorgvuldigheidsplicht en de nationale autoriteiten alle relevante informatie verstrekken die tegen een terugkeerbesluit kunnen pleiten. Verder meent hij dat indien de derdelander redelijkerwijs kan vermoeden dat hij een terugkeerbesluit kan krijgen, het hoorrecht niet impliceert dat de nationale autoriteit voorafgaand aan dit verplicht gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen.

Echter, de Raad merkt eveneens op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van

de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker voert enkel aan dat volgens hem de voorgelegde stukken wel degelijk correct zijn en hij geen fraude heeft gepleegd, doch hij toont deze verklaringen met geen enkel begin van bewijs aan. Hieruit kan niet worden afgeleid dat deze verklaringen op redelijke wijze tot een andere afloop van de administratieve procedure hadden kunnen aanleiding geven. Zoals *supra* gesteld kan evenmin de analogieredenering gevolgd worden dat fraude enkel kan worden aanvaard indien dit via een gerechtelijke beslissing met kracht van gewijsde wordt vastgesteld.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is eveneens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU